

Владика Јован: Живот вечни не можемо да задобијемо без Христа

Његово Преосвештенство Епископ шумадијски г. Јован служио је 10. децембра 2022. године свету архијерејску Литургију у храму Светог архангела Гаврила у Аранђеловцу.

Саслуживали су архијерејски намесник орашачки протојереј-ставрофор Мићо Ђирковић, протојереј Миливоје Старовлах, јереји Марко Петровић и Петар Грујић, протођакон Иван Гашић и ђакон Александар Бабић. Појао је хор „Света Анастасија Српска“.

Том приликом, епископ Јован је освештао крст за храм Светог Јоаникија, који се гради надомак Болнице у Аранђеловцу. Након читања светог Јеванђеља, Епископ је произнео беседу:

– У име Оца и Сина и Светог Духа. Чули смо данас из Јеванђеља речи које је Господ изговорио својим апостолима, а односе се не само на апостоле, већ на сваког крштеног човека. Данашње Јеванђеље почиње речима Христовим: „Ја сам истински чокот и Отац је мој виноградар. Сваку лозу на мени која не рађа рода одсеца је, а сваку која род рађа чисти је да више рода роди.“ Ове речи нас опомињу да је Господ наш Исус Христос почетак и свршетак, да је Он алфа и омега, да све што не почиње и зачиње се у Њему нема правог свршетка, па зато Он каже: Ја сам чокот, а ви лозе. Лоза, док је на чокоту и

док правилно црпи сокове из чокота, доноси плодове, али ако лоза није на чокоту, шта бива са том лозом? Одсеца се и баца се у огањ. Заиста, ове речи се односе на све хришћане. Свим ми који смо крштени управо смо накалемљени на тај чокот и све док смо на чокоту имаћемо своје назначење, јер све у овом свету има своје назначење. Благо оном човеку који је свестан свог назначења; смоква има назначење да рађа плод, пчела има своје назначење да иде од цвета до цвета, да скупља нектар и да прерађује у мед, а шта је назначење човека? Његово назначење је да служи Богу, да слуша Бога и да се труди да испуњава оно што Бог од нас тражи. Шта Бог од нас тражи, или боље речено, шта ми треба да тражимо од Бога? Опет оно што је речено у Јеванђељу: „Иштите најпре Царство Божје и правду Његову, а ово ће вам се све додати“. Браћо и сестре, док смо год ми у Цркви и док живимо Црквом, ми ћемо се кроз Цркву и спасавати. Нисмо ли у Цркви, нема нам спасења, па да не знам ко смо и шта смо. Зато је потребно да служимо Цркви, управо на основу свог назначења, а не да се Црквом служимо. Докле год будемо служили Цркви, а то је заједница, тј. Тело Христово, док смо год у Цркви без обзира и што смо грешни, али док слушамо Цркву, док служимо Цркви, ми имамо наду на спасење. Међутим, ако мудрујемо у Цркви, ту нема спасења. Зато будимо са Црквом да би Црква била са нама. Служимо Цркви, а како се Цркви служи? Богослужењем, молитвом, вером, надом, љубављу, добрим делима. Осетимо у себи радост што нас је Господ призвао и увео у Цркву. Ми смо у Цркву ушли кроз свету тајну крштења и докле год будемо живели у тој тајни ми ћемо живети у Христу, јер смо се у Христа крстили и у Христа се обукли. Не облачимо ли се у Христа, бићемо наги у смислу да нећемо имати добрих дела. у данашњем јеванђељу Господ каже: „Без мене не можете чинити ништа“. Заиста, човек без Бога не може никакво добро и племенито дело да учини. Ми никакво добро не можемо чинити без Христа, мимо Христа и насупрот Христа, јер је Он Христос, Он је давалац, Он је тај који управо даје моћи, даје силе и снаге да ми чинимо добро, а Свети апостол Павле каже: „Добро чините да вам се не досади“. Често и ако учинимо неко мало добро мислимо да је то довољно. Добра никад није довољно, али зла један кап је много! Да без Христа не могу схватили су апостоли, суштина апостолске службе јесте у тим речима Христовим; у њима је и суштина нашег живота. Бог је тај који оспособљава људе да чине добро. Бог је тај који нас подстиче да се усавшавамо, онако како каже у Светом Писму, у меру раста пуноће Христове. Савршен је само Бог, а човек је позван и призван да се усавшава. Бог је човека створио несавршеног, баш управо због тога и дао му заповест да се усавшава, да се не би олењео, да се не би погордио. Ко нам је дао све те дарове које ми имамо? Човек? Само донекле. Такве дарове које

смо ми добили, а нема човека без дара, само Бог може да да. „Сваки савршени поклон одозго је, силази са неба“ – и то је наше само да прихватимо то добро што је Бог донео и да га сместимо у своје срце, у своје биће и да то добро опет умножавамо, а не да га закопавамо. Сетите се оне јеванђелске поуке о оним талантима, о даровима. Они што су добили више, они су се трудили да умноже, а онај што је добио један, љути се на Бога: – Не знаш ти Боже, што си дао ономе пет, а мени дао један? Па зато ти је дао јер тебе и мене Бог зна више него што ми познајемо себе. Бог зна наше моћи и силе које можемо да употребимо на добро, на спасење и зато нам даје тако, а ми треба да будемо благодарни и да оправдамо и тај један дар ако га имамо у себи и да га не закопавамо маловерјем и неверјем.

Живот вечни не можемо да задобијемо без Христа. Царство Небеско не можемо да задобијемо без Христа, јер је Христос то Царство Небеско. Христос на питање где је Царство Небеско одговара: „Царство Божје унутра је у вама“. Заиста је тако, браћо и сестре! У нама је или Царство Христово или царство оно друго, Царство Светлости или таме; другим речима, у нама је или Рај или пакао. Човек није довољан сам себи. Не, њему не треба нико други до Бог, а кад човек задобије Бога, и Бога смести у себе, и живи Богом, он смешта и небо и земљу у себи, смешта то Царство Небеско које је веће и од неба и од земље. Зато човек не сме да мисли да је сам себи довољан. Није! Међутим, горд човек мисли да је довољан самом себи. Да би могли чинити добро, потребна нам је помоћ Божја, али нам је потребна и благодат Божја. Ми смо благодат задобили у светој тајни крштења и ми ту благодат обнављамо кроз све друге свете тајне ако им прилазимо као светињи. Тада се благодат у нама умножава, благодат у нама расте, а супротно, када не живимо онако како би требало, благодат одступа. Ако ништа не могу, могу бар да помислим и да пожелим да чиним добро, а онда када пожелим, онда ћу се заиста и трудити, нећу да ленствујем, пожелео сам да устанем и устајем тако што нам Бог помаже. Помоћи лењивцу неће, јер Бог није насилан, не жели да нас на силу спасава. Зато треба да тражимо и иштемо спасење, али и да живимо тако као бисмо се управо спасили. Само када се Дух Божји и благодат Божја дотакну духа људског, онда човек схвата да само са Богом и уз Бога све чини добро.

spc.rs